

Deček in jablana.

Na vertu jablana stoji
Vsadili so jo oče mi,
Na rojstva moj'ga prvi dan,
Oj jablano najraje imam.

Drevesce majhno, šibko je,
Pa vendar se razcveta že,
Jesen preteklo sladek sad
Rodilo mi je pervikrat.

Tud' jaz sem mlad in majhen še
Pa vendar navke znam lepé,
Sem v šoli že pohvaljen bil
Darilo lepo sem dobil.

Na vertu pri drevesecu
So rekli oče mi takó:
„Le glej, da boš z jabláno vred
„Donašal vsakoletni cvet.

„In cvetje naj postaja sad
„Naj polno bode sladkih nad,
„Da kakor ti dreveseca
„Radujem jaz se sineka.

„Da boš junaško in vesel
„Z ljubeznijo svoj dom objel,
„Domovja deržal se čverstó
„In branil ga pred zlô rokó.

„Vsaj korenine jablane
„Tud čversto zemlje se deržé,
„Ker zemlja hrano jim dajé
„Močnejše dela steblice.

„In silne treba je moči
„Da se izruje z žilami,
„Če žile se uničijo
„Izrujem lahko tud' drevó.

„Tako tud' ti, preljubi moj,
„Za domovino čversto stoj!
„Do zadnje kapljice kervi
„Jo čuvaj brani iz vseh moči.

„ Če pride kak sovražen zmaj
„Koj sproti se nikar mu vdaj;
„Bojuj za domovino se
„Žertvuj moči jej svoje vse!“

* * *

Obljubil sem očetu rad
Donašati le dober sad;
Ljubiti čem domača tla,
Kot moja ljuba jablana.

— č. —

Najslajši sméh.

(Právljica.)

Ko je še Gospod po zemlji hodéval ne imevši toliko prostora, kamor bi bil naslonil svojo trudno glavó in bi se vednega potovanja vsaj nekoliko odpočiti mogel, moral si je iskati v tujih hišah svojega staníšča.

Tako potovaje pride nekega dné do revne kóče. Ker se je že gosta temá bila poglobila po zemlji, stopi v hišo in prosi prenočišča. „Iz serca radi vstrežemo vašej prošnji, dragi gospod, reče mu revna družinica, ako ste le rajen prenašati žalost, revščino in druge nezgode, ktere že dokaj časa bivajo pod našo revno streho.“

„Ni je britkosti ne žalosti, da je ne bi mogel prenašati, pa ravno tam kjer je terpljenje in britkost, tudi najraje prebivam; vsaj je terpljenje edina

pot, ki pelje duhá v nebeške višine, k studentu vsega dobrega, k viru večnega življenja. Vaša hišica mi je po tem takem prav po godu in rad ostanem pri vas.“

Kmalu je stala revna, a vendar dobro narejena večerja pred Gospodom. Po večerji ga pelje gospodar v majhno pa snažno sobico, v kateri je bila postelja za Gospoda pripravljena. Pokazavši mu posteljo in želječi mu „lahko noč“ popusti samega ter se verne zopet nazaj k svoji družini. — Snága in lepa obnaša v tej hiši se je zelo dopadla Gospodu. Drugi dan zgodaj vstane in se ravná za nadaljno pot. Preden se pa posloví, reče revnej družinici: „Vaša gostoljubnost mi je všeč. Okrepčali ste mi trudne ude pa si ne morem kaj, da vam ne bi dal znaka svoje serčne hvaležnosti. Izvolite si, kaj bi vam bilo najljubše in najdraže na tem svétu.“ „Oh, gospod, ni v vaši moči, da bi nam dali, kar bi bilo nama najljubše v naši revščini,“ reče žalostna supruga. „Imamo edino detice in to je bolno; znabiti, da mu že danes luč življenja ugasne. Ko bi se nama samo enkrat še ljubko nasmajalo preden umerje, bilo bi nama gotovo najljubše in najdraže na tem svétu.“

„Peljita me k svojemu ljubčeku,“ reče Gospod, „tudi jaz imam otroke posebno rad in znabiti da ustrezem vaši gorkejši želji.“

Starši peljejo neznanega gospoda k bolnemu detetu. Bledo in terpeče, skoraj brez vsega znaka kakega življenja v sebi, ležalo je v revnej postelji. Pa glej čuda! — Ko otrok vidi Gospoda, zasmeje se takó mило in ljubó, kakor še nikoli poprej in ubogi starši se jokajo od veselja. — Gospodu je bilo všeč nedolžno veselje bogoljubne družinice in obljubi tudi drugim staršem enako veselje narediti.

Iz navedene právljice lahko uganeš, kaj je tvojim staršem najdražega in najljubšega na svétu. Prizadevaj si tedaj, da jim boš delal veselje in da jih ne boš nikoli žalil; kajti skerb za tvoj časni in večni blagor jim je noč in dan na serci. Oj kako tugujejo in za tvoje ljubo zdravje dobrega nebeškega očeta prosijo, kedar si le količkaj nevarno bolan. Céle noči prečujejo pri tvoji postelji, strežejo ti in pomagajo, kolikor le premorejo po svojih slabih močéh; — in ti bi jih ne ljubil? Iz navedene právljice se pa tudi učiš, kako ima Bog nedolžne otroke rad, in kako rad usliši ljube starše, kedar za svoje otroke prosijo. Gotovo pa še raje usliši molitev nedolžnih otrok, kedar za svoje dobre starše molijo. — Ne opusti tedaj nikoli, da se ne bi spomnil v svoji jutranji in večernej molitvi dobrih svojih staršev, ki imajo toliko ljubezni do tebe!

Lastovica in ptice.

(Basen.)

Neka ptica bahaje se, da dobro vé, zakaj ljudjé to ali uno delajo, skliče nekega dne prav veliko ptic okoli sebe, ter pravi: